

ασφαλιστικός ἐπίθ. λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσφαλίζω.

1) Ὁ ἀνήκων εἰς ἀσφάλειαν: Ἀσφαλιστικὴ ἐταιρεία. Ἀσφαλιστικὸ συμβόλαιον. 2) Οὐδ. ἀσφαλιστικὸ οὐς. α) Τὸ συμβόλαιον ἀσφαλιστικῆς ἐταιρείας. β) Βαλβίς ἢ ἐπιστόμιον τῶν λεβήτων ἀτμομηχανῆς.

ἀσφάλιστος ἐπίθ. (I) πολλαχ. ἀσφάλιστους Μακεδ. ἀσφάλ'στους Ἰμβρ. κ.ά. ἀσφάλιστες Σκυρ. ἀσφάλιγος Πελοπν. (Μάν. Τριφυλ.) ἀσφάλιχτος Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. Οἰν.) — Λεξ. Δημητρ. ἀσφάλιστος Πόντ. (Ῥοφ. Τραπ.) ἀσφάλιγος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀσφάλιχτος Πόντ. Ἐκ τοῦ στερεητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. σφαιλιστός.

Ὁ μὴ κλεισθεὶς, ἀνοικτὸς ἐνθ' ἀν.: Ντουλάπι-παράθυρο ἀσφάλιστο. Πόρτα ἀσφάλιστη πολλαχ. Σπίτι ἀσφάλιγο Τριφυλ. Σώπορτο ἀσφάλιστο Σκυρ. Ἀσφάλιστον ἐν τῷ συρτάρ' Τραπ. || Παροιμ. Σὶ πόρτα ἀσφάλιστ' οὐλα τὰ σκυλλὰ σιβαίνουν Μακεδ. Συνών. ἀνοικτός 1, ἀντίθ. ἀνάνοικτος 1, κλειστός.

ἀσφάλιστος ἐπίθ. (II) σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀσφαιλιστός < ἀσφαλίζω τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος διὰ τῆς προπαροξυτονίας σημασίαν στερεητικὴν.

Ὁ μὴ ἀσφαλισθεὶς: Ἐχει τὸ μαγαζί του-τὸ σπίτι του ἀσφάλιστο. Ἡ περιουσία του ἦταν ἀσφάλιστη καὶ καταστράφηκε.

ἀσφάλιστρα τά, σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσφαλίζω.

1) Τὰ χρήματα τὰ καταβαλλόμενα εἰς ἀσφαλιστικὴν ἐταιρείαν ὑπὸ τοῦ ἀσφαλίζοντός τι: Πληρώνω τ' ἀσφάλιστρα. 2) Ἡ ἀποζημίωσις ἢ διδομένη ὑπὸ ἀσφαλιστικῆς ἐταιρείας διὰ γενομένην καταστροφὴν ἀσφαλισμένου κτήματος: Ἐβαλε φωτιά εἰς τὸ μαγαζί γὰρ νὰ πάρῃ τ' ἀσφάλιστρα.

ἀσφαλτα ἐπίρρ. πολλαχ. ἀσφαρτα Κρήτ. ἀσφελτα Κρήτ. ἀσφαλα ΒΡώτας ἐν Ἀνθολ. Ἡ Ἀποστολίδ. 386 — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσφαλτος. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ.

1) Ἀνευ σφάλματος, ὀρθῶς, ἐπιτυχῶς σύννηθ.: Φτάνει ἀσφαλτα εἰς τὸ σκοπὸ του πολλαχ. || Ἄσμ.

Δεῦροῦ νὰ βροῦμε κορυφὴ νὰ βάλωμε σημάδι, νὰ δείξωμε πῶς ἀσφαλτα ἢ δάλλα μας πηγαίνει

Κρήτ. — Ποίημ.

Ἐγὼ ναὸς κ' ἐὸν κολῶνα ποῦ μὲ βαστᾷς καμαρωτό,

καράβι ἐγὼ κ' ἐὸν ἢ βελόνα ποῦ ἀσφαλα βγαίνεις σὲ καλὸ ΒΡώτας ἐνθ' ἀν. 2) Ἀσφαλῶς, βεβαίως, ἐξ ἅπαντος πολλαχ.: Ὅπως πάς ἀσφαλτα θὰ πέσης ἔξω. Ἀσφαλτα θὰ ῥτω αὔριο πολλαχ. Ἀπὸ τὸν καημό σου θὰ χτικιάσῃς ἀσφαλτα Κθεοτόκ. Καραβέλ. 147 Ἀφίνοντας κατὰ μέρος τὲς ἀνήσυχες ἰδέες ποῦ ἀσφαλτα θὰ τὸν ἐζημίωσαν Κθεοτόκ. Οἱ σκλάβ. 32 || Ποίημ.

Καὶ τὰ παιδιὰ ποῦ λείπουνε ὡς αὔριο θὰ φτάσουν, θὰ τὰ κλείσῃς ἀσφαλτα ἢ χιονιὰ μέσα εἰς τὸ μοναστήρι

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,367.

ἀσφαλτος ἐπίθ. σύννηθ. ἀσφαρτος Κρήτ. (Ἑμπαρ. κ.ά.) Σίφν. ἀσφαλος Θήρ. (Οἶα κ.ά.) — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερεητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. σφαλτός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ὁ μὴ σφάλλων, ἀλάθης σύννηθ.: Κάνενας δὲν εἶν' ἀσφαλτος σύννηθ. || Ἄσμ.

Ὡ ἀσφαλε, γιάδα ὀφαλες, ἄπιαστε, γιάδα πιάστης, ἀκαταδίκαστο κορμί, γιάδα καταδικάστης;

Θήρ. 2) Ὁ μετ' ἀσφαλείας δρῶν, δραστήριος, ἀποτελεσματικὸς Κρήτ. (Ἑμπαρ. κ.ά.) Πελοπν. (Μάν.) Σίφν. κ.ά.: Ἀσφαλο γιαιτρικὸ Μάν. Σπαθὰ ποῦ δίνει θάνατ' ἀσφαρτο Κρήτ. Ἀμα σύρης τὴ γαιδάρα εἰς τὸ πρῶτο τῆς θύμισμα, εἶν' ἀσφαρτη (σύρης=ὁδηγήσης εἰς ἐπιβήτορα) Ἑμπαρ.

ἀσφαλτος ἢ, λόγ. σύννηθ. ἀσφαλο σύννηθ. ἀσφαλτος ὁ, Ἀθῆν. κ.ά. ἀσφαλο τό, Λεξ. Δημητρ.

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀσφαλτος.

1) Ὁρυκτὸς ὑδρογονάνθραξ χρησιμοποιοῦμενος πρὸς ἐπίστρωσιν ὁδῶν καὶ πλατειῶν ἐνθ' ἀν.: Στρώνουν τοὺς δρόμους μὲ ἀσφαλο. Τ' αὐτοκίνητα κυλοῦν εὐκολώτερα ἀπάνω εἰς τὴν ἀσφαλο. Ἀπὸ τῆ ζέστη ἔλειωσε εἰς τοὺς δρόμους ἡ ἀσφαλτος σύννηθ. 2) Τὸ δι' ἀσφάλτου στρωμένον μέρος ἐνθ' ἀν.: Πάμε ἀπὸ τὴν ἀσφαλο σύννηθ.

ἀσφαλοστρώνω λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀσφαλτος καὶ τοῦ ρ. στρώνω.

Ἐπιστρώνω τὸ ἔδαφος ὁδοῦ ἢ πλατείας δι' ἀσφάλτου σύννηθ.: Ἀσφαλοστρώνουν τὸ δρόμο. Δρόμος ἀσφαλοστρωμένος. Συνών. ἀσφαλτώνω.

ἀσφαλτώνω λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀσφαλτος. Πβ. τὸ μεταγν. ἀσφαλτῶ.

Ἀσφαλοστρώνω, ὁ ἰδ.: Ἀρχισε ὁ δῆμος κὶ ἀσφαλτῶνει τοὺς δρόμους. Δρόμος ἀσφαλτωμένος. Πλατεῖα ἀσφαλτωμένη.

ἀσφαλῶς ἐπίρρ. λόγ. σύννηθ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίρρ. ἀσφαλῶς.

Βεβαίως, ἀναμφιβόλως: Ἀσφαλῶς δὲ θὰ ῥθῇ. Ἀσφαλῶς τὸ λησμόνησε. Ἀσφαλῶς καὶ θὰ τοῦ συνέβῃ.

ἀσφαχτος ἐπίθ. σύννηθ. ἀσφαχτους βόρρ. ἰδιώμ. ἀσφαγος σύννηθ. ἀσφαγους Στερελλ. (Ἀμφ.) κ.ά. ἀσφαους Εὐβ. (Στρόπον.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. ἀσπαχτος Πόντ. (Τραπ.) Χαλδ. κ.ά. ἀσπαγος Πόντ. (Ῥοφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀσπαος Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀσφακτος.

Ὁ μὴ σφαγμένος ἐνθ' ἀν.: Ἀσφαχτο ἀρνὶ-γουρούνη-πρόβατο κττ. σύννηθ. Ἀσπαχτα ἐφῆκαν τὰ πρόβατα καὶ τὸ χτήνον Τραπ.

ἀσφήνωτος ἐπίθ. πολλαχ. ἀσφήνουτους Ἡπ. Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερεητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σφήνωτος < σφήνω.

Ὁ μὴ στερεωθεὶς μὲ σφήνα.

ἀσφιχτος ἐπίθ. σύννηθ. ἀσπιγος Πόντ. (Ῥοφ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. ἀσφιγκτος. Ὁ τύπ. ἀσπιγος κατὰ τὸ σπίγγω, δι' ὁ ἰδ. σφίγγω.

1) Ὁ μὴ σφιγμένος, ὁ μὴ στερεός, χαλαρὸς ἐνθ' ἀν.: Ἀσφιχτο δέμα. Ἀσφιχτα κορδῶνια-λουριά. 2) Μεταφ. Ὁ μὴ πιεσθεὶς, ὁ μὴ ἐξαναγκασθεὶς σύννηθ.: Ὅσο τὸν ἀφίνεις ἀσφιχτο δὲ σὲ πληρώνει.

***ἀσφοδέλακας** ὁ, ἀσκορδούλακας Κρήτ. (Βιάν. κ.ά.) ὀσπερδούλακας ΠΓεννάδ. 157.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀσφόμελος καὶ τῆς καταλ. -ακας.

Ἀσφόμελος ὁ ἰδ.

ἀσφόμελας, ἰδ. ἀσφόμελος.

ἀσφοδελέα ἢ, ἀμάρτ. ἀσφοδιλέα Κρήτ. ἀσφεδιλέα Κρήτ. ὀσφεδιλέα Κρήτ. ἀσφεδιλέ Δ.Κρήτ. Μῆλ. ἀσφεδιλέ Κορ. Ἀτ. 4,37 ἀσφεδρουλέα Κρήτ. (Σητ.) ἀσποῖλέα Κῶς ὀποδριλέα Χίος ὀποδριλέα Χίος ὀπερδουκλέα Πελοπν. (Μάν.) ἀσκορδαλέα Κύθν. Πάρ. ἀσκορδουλέα Κύθν. ἀσκορδουλέα Κύθν. Πάρ. ἀσκιλέα Κέρκ.

